

a protože velmi miloval monnu Giovannu, určil jí za dědičku v případě, že by syn zemřel bez zákonitého dědice; a zemřel. Poněvadž tedy monna Giovanna ovdověla, odcházívávala v letní době podle obyčeje našich paní se svým synkem na venkov na jeden svůj statek, který přímo sousedil se statečkem Federigovým. A tak se stalo, že se ten chlapec začal přátelit s Federigem, a že se mu začali líbit ptáci a psi; mnohokrát viděl létat Federigova sokola, ten se mu hrozně zalíbil a nesmírně po něm zatoužil, ale neodvažoval se o něj si říci, vida, jak je Federigovi drahý. Za těchto okolností chlapec onemocněl. Matku to zasáhlo velmi bolestně, protože neměla jiných dětí a milovala ho z celého srdce; celý den byla u něho, neustále ho těšila a často se ho vyptávala, nemá-li nějaké přání, a prosila ho, aby jí je řekl, že se určitě postará, aby bylo splněno, bude-li to možné. Když chlapec slyšel mnohokrát tuto její nabídku, řekl:

„Maminko, vím, že se rychle uzdravím, obstaráte-li mi sokola Federigova.“

Když to paní uslyšela, na chvílku se zamyslela a začala uvažovat, co má dělat. Věděla, že ji Federigo dlouho miloval a že se mu od ní nedostalo nikdy ani jediného pohledu; proto si řekla sama u sebe: Jak si mohu poslat pro sokola nebo jak jej mohu o něj požádat? Vždyť je to podle úsudku lidí nejlepší pták, který kdy létat, a kromě toho jej živí? A jak bych mohla být tak nevděčná, abych připravila ušlechtilého člověka o jediné potěšení, jež mu ještě zůstalo? Zabrala se do takových myšlenek, mlčela a neodpovídala synkovi, protože nevěděla, co říci, ačkoliv si byla jista, že by sokola dostala, kdyby si o něj řekla. Nakonec ji přemohla láska k synovi a rozhodla se, že vyhoví jeho přání, ať to dopadne jakkoliv, že však nikoho nepošle, ale sama pro něj zajde a přinese mu jej. Odpověděla:

„Synáčku, hlavu vzhůru a hleď se stůj co stůj uzdravit, neboť ti slibuji, že první, co ráno udělám, bude, že zajdu pro sokola a že ti jej přinesu.“

Chlapec měl radost a ještě téhož dne se u něho projevil jakési zlepšení.

Na druhý den ráno šla s ještě jednou ženou jako společnicí, jakoby na procházku k Federigovu domku a dala si ho zavolat. Protože v tom čase a za těch dní nebyla vhodná doba pro chytání ptáků, byl Federigo ve své zahradě a dohlížel tam nad prováděním některých drobných prací. Když uslyšel, že se po něm u vchodu ptá monna Giovanna, velmi se podivil a pln radosti se tam rozběhl. Vidouc ho přicházet, vyšla mu s ženskou líbezností vstříc, a když ji Federigo uctivě pozdravil, řekla:

„Buď zdráv, Federigo.“

A pak dodala: „Přišla jsem ti nahradit škody, které jsi kdysi utrpěl kvůli mně tím, že jsi mě miloval víc, než to bylo zdrávo; a náhrada spočívá v tom, že mám dnes v úmyslu s tebou v přátelství poobědvat s touhle svou společnicí.“

Federigo jí pokorně odpověděl: „Madonno, nevzpomínám si, že bych býval kdy utrpěl kvůli vám nějakou škodu, naopak se mi dostalo tolik dobra, a měl-li